

ANGELIQUE VAN DONGEN

Stukken beter!

Liefdesroman

UITGEVERIJ GLB DEVENTER

HOOFDSTUK 1

Annelie fietste terug naar het depot een paar straten verderop om een nieuwe lading post op te halen. Haar benen voelden zwaar aan. Normaal gesproken vond ze het heerlijk om buiten rond te fietsen, ondanks haar zware tassen. Maar nu was het al een week tropisch warm en ging de hitte zijn tol eisen. Ze sliep 's nachts slecht en dat merkte ze overdag. Ondanks het hitteprotocol moest de post toch bezorgd worden. Het zou haar opluchten als het eind van deze warmte in zicht kwam, maar daar was volgens de weerberichten voorlopig nog geen sprake van. De komende vijf dagen zou het in elk geval nog warm blijven. Bij het depot aangekomen dronk ze eerst een halve liter water en at ze een handjevol nootjes om wat zout binnen te krijgen.

‘Hé Annelie,’ begroette Vivian haar. Ze was een collega van Annelie uit een andere wijk. ‘Warm, hè?’ ‘Ja, niet te doen,’ beaamde Annelie.

‘We moeten zelf maar een rustiger tempo regelen, anders kost het teveel energie. In Zuid-Europa zijn ze zo gek nog niet met een siësta tussen de middag,’ zei Vivian.

‘Dat mogen ze van mij hier ook invoeren met

dit weer,' zei Annelie. 'Slaap jij ook zo slecht?'

'Nee, dat valt gelukkig mee. Ik kan eigenlijk altijd wel slapen. Maar ik merk gewoon dat het fietsen met die zware tassen in dit weer wat meer energie vraagt dan anders. Hopelijk is het snel weer voorbij. Ik ga mijn tassen nog een keer volladen en verder. Dan ben ik nog op tijd om straks even naar het zwembad te gaan.'

'Dat klinkt goed,' zei Annelie. 'Dan ga je toch mee?'

'Ik zal er over nadenken. Milo moet waarschijnlijk toch overwerken. Ik laat het je nog wel weten straks. Werk ze nog!' Nadat Vivian weer weg was, vulde Annelie haar tassen en ging ze haar laatste post bezorgen. Ze had een leuke wijk waar iedereen haar inmiddels kende. Dit werk deed ze nu twee jaar en het beviel haar, op dit soort dagen na, heel erg goed. Zelfs met regen had ze minder moeite dan met deze hitte. In de twee jaar dat ze als postbezorger werkte, had ze de wijk goed leren kennen en ze wist ook veel over de mensen die er woonden. Ze maakte regelmatig een praatje met de buurtbewoners. Ook had ze er Milo leren kennen.

Hij woonde in een hoekhuis van een rustige straat. Annelie kreeg vaak van zijn buurvrouw een appel aangeboden tijdens haar werk. De

vrouw was tachtig jaar en stond meestal tegen de tijd dat Annelie in haar straat de post kwam bezorgen klaar met een appel. Al snel was dat een rustmoment in haar route. Ze at de appel met smaak op en maakte elke dag een kort praatje met mevrouw Klein. Inmiddels wist Annelie dat ze erg eenzaam was. Haar man was overleden en haar twee kinderen woonden aan de andere kant van Nederland. Een keer toen Annelie met mevrouw Klein stond te praten, kwam de buurman thuis. Hij groette mevrouw Klein en keek nieuwsgierig naar Annelie, waarna hij naar binnen liep.

‘Dat is Milo,’ legde mevrouw Klein uit. ‘Hij is vrijgezel en werkt met computers of zoiets. Een aardige jongeman.’ ‘Fijn dat u een leuke buurman heeft,’ zei Annelie.

‘Ja, hij komt regelmatig even bij me langs om te kijken of alles goed is. En hij heeft het telefoonnummer van mijn kinderen, voor het geval er iets met me gebeurt. Ik ben tenslotte de jongste niet meer.’

‘Dat hebben jullie goed geregeld,’ zei Annelie. ‘Maar ik ga nu weer verder, anders komt mijn route nooit af. Bedankt voor de lekkere appel en tot snel weer.’

‘Dag kind, pas je goed op?’ Mevrouw Klein

zwaaide haar na. Op een middag was Annelie iets later dan anders. Ze zag mevrouw Klein niet op haar gebruikelijke stoel zitten, toen ze de post in haar brievenbus deed. Dat was vreemd, want normaal gesproken zat ze altijd in dezelfde stoel en kwam ze omhoog zodra ze Annelie het pad van haar voortuin op zag lopen. Annelie vertrouwde het niet. Ze ging voor het raam staan en tuurde naar binnen. Ze zag niets. Ze belde aan maar ook daar reageerde mevrouw Klein niet op. Iets in haar zei dat dit niet goed was. Ze stapte nogmaals de tuin in en klopte op het raam.

‘Hé, alles goed?’ hoorde ze een stem achter haar. Annelie draaide zich om en zag Milo staan.

‘Ik weet het niet. Normaal gesproken zit mevrouw Klein altijd in deze stoel bij het raam en komt ze naar de voordeur, maar ik zie haar nu niet,’ legde Annelie uit. ‘Ze kan natuurlijk boodschappen aan het doen zijn, of gewoon uit zijn, maar ik vond het zo vreemd om haar niet te zien. Ach, misschien maak ik me teveel zorgen.’ ‘Hm, boodschappen doen is ze vast niet. Elke vrijdag laat ze de boodschappen thuisbezorgen. Maar wat je zegt, misschien had ze iets anders te doen. Ik zal vanavond nog wel eens

bij haar langsgaan,' stelde Milo voor.

'Dat is een goed idee. Goed, dan ga ik maar verder,' zei Annelie aarzelend. Eigenlijk wilde ze nu weten of er niet iets ergs aan de hand was met mevrouw Klein. Maar ze vond het wat ver gaan en misschien wel overdreven om overbezorgd te reageren.

'Weet je wat? Ik pak de sleutel en dan ga ik nu meteen wel even kijken,' zei Milo. 'Ik zie de onrust in je ogen en misschien moeten we dat gevoel volgen.'

'Is dat niet vreemd dan? Dat je haar huis binnengaat omdat de postbode het niet vertrouwt, wat gebaseerd is op niets?' vroeg Annelie onzeker.

'Nee, we gaan kijken. Je moet je gevoel volgen, is mij geleerd. Ik ben zo terug,' zei Milo en liep naar zijn eigen huis. Een paar seconden later was hij terug. Hij stak zijn sleutel in het sleutelgat en draaide het slot om. Voorzichtig deed hij de deur open en riep de naam van zijn buurvrouw. Annelie bleef achter hem staan en luisterde goed. Ze hoorden niets. Milo duwde de deur verder open en ging in de hal staan, gevolgd door Annelie.

'Mevrouw Klein?' riep Milo nogmaals. Ze liepen door naar de keuken maar zagen haar

niet. Ook in de huiskamer was niets te zien.

‘Dan zal ze waarschijnlijk toch een afspraak hebben en weg zijn,’ zei Milo. ‘Ik loop vanavond nog wel even binnen, dan kan ik meteen vertellen dat we binnen zijn geweest.’

‘Wacht eens even, ik hoor iets,’ zei Annelie en spitste haar oren. Milo was stil. Annelie concentreerde zich opnieuw op het geluid dat ze even daarvoor gehoord had.

‘Ja, daar is het weer, hoor je het ook?’ vroeg ze en keek Milo aan. ‘Dat komt van boven, lijkt het,’ zei Milo en liep met grote passen de trap op. Annelie volgde hem op de voet.

‘Mevrouw Klein, hier bent u,’ zei Milo. Annelie zag dat mevrouw Klein in de badkamer op de grond lag en wist dat het niet goed was. Ze hoorde haar kreunen.

‘Bel jij 112?’ vroeg Milo en bekommerde zich weer om mevrouw Klein.

Annelie stond op de overloop en belde 112. Ze had geen idee wat er gebeurd was, maar dat er haast bij was, ontging haar niet. ‘Ze zijn onderweg,’ zei ze nadat ze opgehangen had tegen Milo. ‘Oké. De voordeur staat nog open dus ze kunnen zo doorlopen.’ ‘Hoe is het met haar?’ vroeg Annelie angstig.

‘Ze reageert wel op mijn vragen met een

kreun of een knikje, maar ze praat niet. Ik denk dat ze gevallen is en veel pijn heeft. Ik durf haar niet aan te raken of te verplaatsen. Het lijkt me verstandiger om op de ambulance te wachten.'

'Kan ik bij haar?' vroeg Annelie. Milo knikte en maakte plaats voor haar.

Annelie ging naast mevrouw Klein zitten en streelde zachtjes over haar arm.

'Het komt goed,' probeerde ze haar gerust te stellen. 'Er is hulp onderweg.'

Mevrouw Klein kreunde opnieuw ten teken dat ze Annelie gehoord had. Annelie bleef naast haar zitten en bleef haar over haar hand strelen tot de ambulance er was. Vakkundig namen zij de zorgen voor mevrouw Klein over en daarna brachten ze haar naar het ziekenhuis. Ze konden niets zeggen over wat er aan de hand was, gaven ze aan.

Nadat de ambulance weg was, stonden Milo en Annelie bij te komen van de schok.

'Zullen we bij mij even wat gaan drinken?' stelde Milo voor. Annelie wilde weigeren omdat ze haar route nog verder moest afwerken, maar ze voelde haar knieën knikken. Op haar fiets stappen en doen alsof er niets aan de hand was, zou niet slim zijn. 'Ja, misschien is het wel

verstandig om even bij te komen van de schrik voordat ik weer verder ga,' gaf ze toe. Ze liep achter hem aan naar zijn huis.

'Ga zitten. Als jij misschien thee wilt zetten, dan ga ik de zoon van mevrouw Klein bellen en hem op de hoogte brengen van wat er gebeurd is. Dat zal het ziekenhuis ook wel doen, maar dan kan hij alvast deze kant op komen rijden en zijn zus waarschuwen.' Zonder haar antwoord af te wachten liep hij naar de huiskamer om te bellen en liet hij Annelie alleen achter in de keuken.

Annelie stond op en liep naar het aanrecht om water te koken. De theeglazen moest hij zelf maar pakken. Ze ging echt niet in de keukenkastjes van een wildvreemde man zoeken.

'Ha fijn, het water is al gekookt,' zei Milo nadat hij klaar was met bellen. 'Heb jij voorkeur voor een bepaalde smaak?'

'Als het maar geen zoethout is, de rest lust ik allemaal,' antwoordde Annelie.

'Prima, dan neem ik groene thee met citroen. Ga zitten en doe je jas uit,' zei Milo terwijl hij het zakje in de theepot hing en twee glazen uit de kast pakte.

Annelie ging aan de keukentafel zitten en deed haar jas uit. Een beetje onwennig legde

ze die naast zich neer en keek ze naar Milo. Ze leek wel gek, bij een wildvreemde binnengaan en thee drinken. Dat was niets voor haar.

Alsof Milo haar gedachten kon lezen, begon hij te lachen.

‘Ik beloof je dat ik je niets aan zal doen. We zijn toevallig samen betrokken geweest bij een vervelend incident en het is niet meer dan normaal dat we dat nog even nabespreken met elkaar,’ zei hij serieus.

Annelie knikte en liet zijn woorden tot haar doordringen. Een vervelend incident, dat klonk zakelijk.

‘Maurits, de zoon van mevrouw Klein, is onderweg naar het ziekenhuis. Hij zou zijn zus op de hoogte stellen en als hij meer weet, dan belt hij me. Ik weet niet wat jij fijn vindt, maar als je ook op de hoogte wilt blijven, dan moet je me je nummer maar even geven, dan kan ik je bellen of appen.’

‘Eh ja, dat zou ik wel willen,’ zei Annelie. Ging ze nu ook al haar nummer aan een wildvreemde geven? Het moest niet gekker worden, dacht ze bij zichzelf. Ze pakte haar telefoon, zocht haar nummer op en gaf het aan Milo.

‘Goed, als je niets hoort dan weet ik nog niets en anders laat ik het weten.’